

La clau

El pitjor no és que la candidata a l'alcaldia de Madrid **Esperanza Aguirre** plantegi fer fora dels carrers els sense sostre perquè espanten els turistes. Fins i tot sent escandalosa aquesta exhibició d'insensibilitat social pels que menys tenen, el pitjor és que la veterana dirigent del PP madrileny fa aquesta proposta perquè creu, i és possible que tingui raó, que això li dona vots. És a dir, **Aguirre** apel·la als instints més primaris del sector de l'electorat que pot donar-li l'alcaldia. Aquestes capes socials de la dreta dura que pensen que qui pernocta en un caixer és un drogo, si no un delinqüent, i que els estrangers que demanen almoïna als carrers estan organitzats en màfies.

Aguirre, contra 'vagos y maleantes'

JUANCHO
Dumall
DIRECTOR
ADJUNT

Un còctel imbatible per guanyar vots ultres: xenofòbia i exaltació de la mà dura. iFora de la nostra vista ganduls, rufians i pidolaires! Però el que és nou en la reflexió d'**Aguirre**

re és que ara aquest crit es vincula al turisme, el gran manà del nostre temps. S'ha de vetllar pels visitants francesos, anglesos o italians, que mai han vist a les seves ciutats ni captaires, ni jonquis, ni *clochards*. ¿Quina imatge s'emportaran de Madrid si algú els demana unes monedes a la boca del metro? ¿Què pensaran al veure famílies que es renten la cara a les fonts públiques? ¿S'espantaran quan vegin un home dormint entre cartrons en un parc?

Suprimir manifestacions

Posar els suposats interessos dels turistes al davant de la realitat social que suposa l'augment d'indigents als carrers és un ordre de prioritats que no mereix gaires co-

mentaris. Això de la candidata del PP no és ultraliberalisme, és gairebé crueltat.

Per no espantar els viatgers que fan escala a la capital d'Espanya per visitar el Prado, el Thyssen-Bornemisza, la plaça Mayor o l'estadi Bernabéu, **Aguirre** va proposar a més suprimir les manifestacions al centre. S'ha de lluir una ciutat sense pobres i sense descontents. **Franco** també ho va fer. I amb èxit. Va prohibir les manifestacions i va mantenir la *ley de vagos y maleantes* (ampliada als homosexuals), amb la qual cosa va aconseguir el *boom* del sol espanyol, *entre flores, fandanguillos y alegrías*.

@JuanchoDumall

La roda

20% creativitat,
80% burocràcia

Tant per reformar un bany com per erigir un gratacel fa falta un projecte. Aquest es compon d'una part creativa i d'una altra amb documentació complementària. Quan vaig començar la carrera d'arquitectura, la part creativa era sens dubte crucial. L'altra derivava segons el concepte ideat. Visitant algun estudi de projectistes famosos vaig poder comprovar com llavors dedicaven el seu principal esforç a aconseguir una distribució enginyosa i a elaborar detalls constructius intel·ligents. Després els ajudants feien la paperassa pertinent. És a dir, s'invertia un 80% d'energia a fer un bon projecte i el restant 20% a justificar-lo.

En tot just 30 anys la proporció s'ha invertit dràsticament. Els despatxos actuals (ja no estudis, sinó més aviat gestories d'obres) es dediquen principalment a analitzar normatives, a justificar ordenances, a omplir impresos... Passa el mateix per obrir una botiga

La proliferació de reglaments no comporta millors projectes, sinó mediocritat

o muntar una empresa. Definitivament, ha guanyat la societat burocràtica de la paperassa; per més que presumeixin de *smart city*, va guanyant força la *idiot city*. Tot ha d'estar supervisat pels diversos departaments de les diferents conselleries, regidories, organismes de control i altres entelèquies que van creixent i estenent la seva xarxa. Si no posen pegues als projectes, ¿de què viuran?

Estic a favor de la reglamentació, és obvi. Però és trist comprovar com la seva proliferació no aconsegueix millors projectes, sinó mediocritat. Ara regna no el més talentós, sinó el més espavilat. Aquell que sap vorejar les normes més eficaçment fent-ho tot com més estàndard millor per no tenir problemes. Fer un bon projecte complint l'immens reguitzell de normes disperses, duplicades, contradictòries i sovint absurdes -com reconeixen els mateixos buròcrates- està resultant ardu i avorrit. I el pitjor: embruteix la nostra societat. ≡

ELS DIJOUS, ECONOMIA

El trencaclosques grec

El més probable és que Atenes suspengui pagaments però la UE li permeti continuar a la zona euro

ANTÓN
Costas

¿Què passarà amb Grècia? ¿Acabarà sortint de l'euro? En qualsevol cas, ¿com ens afectarà a nosaltres? Preguntes d'aquest tipus sorgeixen en qualsevol conferència o reunió en què es parli de la situació econòmica, ja sigui europea o espanyola.

Possiblement aquest interès té a veure amb dos factors. Per un costat, amb l'expectativa amb què va ser acollit el triomf de Syriza als països europeus que més han patit la mala gestió econòmica de la crisi i l'austeritat imposada per les autoritats europees. Per un altre, amb la personalitat del nou ministre d'Economia, **Iannis Varoufakis**, amb un perfil de personatge de tragèdia grega que va donar lloc a un idil·li momentani amb els mitjans de comunicació.

Varoufakis va plantejar la negociació amb l'antiga troica, és a dir, amb la Comissió Europea (CE), el Banc Central Europeu (BCE) i el Fons Monetari Internacional (FMI), com si es tractés del joc del gallina. És a dir, formular posicions maximalistes i veure qui s'arrugava abans i cedia.

EN PRINCIPI, **Varoufakis** va aconseguir una pròrroga per pagar, mentre negociava al llarg d'aquests tres últims mesos el pla de reformes. Però la situació sembla acostar-se al límit. El problema immediat és que el Govern grec no té recursos per afrontar els pagaments imminents. Tant

als prestamistes internacionals, fonamentalment l'FMI i el BCE, com als compromisos interns amb els empleats públics i els pensionistes.

¿Com s'acabarà resolt aquest trencaclosques grec? Expressat en format d'un teorema lògic, el meu raonament té tres passos. Primer, Grècia només té dues opcions: fer una suspensió de pagaments (*default*) o sortir de l'euro. Segon, Grècia no pot sortir de l'euro. Tercer, per tant Grècia haurà de fer suspensió de pagaments però continuar dins de l'euro. Vegem amb una mica més de detall la lògica d'aquesta conclusió.

Primer. Hi ha acord sobre la impossibilitat que Grècia pugui afrontar els seus compromisos de pagament, tant externs com interns. Ara només li queda deixar de pagar als seus empleats públics i pensionistes o deixar de pagar als seus prestamistes externs. És a dir, fer un *default*, una suspensió de pagaments. O sortir de l'euro i tornar a començar en una situació molt difícil.

Segon. Tot i que es diu que ara Europa està més preparada per afrontar les conseqüències que es derivarien d'una sortida de Grècia de l'euro, els riscos serien enormes. Els prestamistes pensarien que, si Grècia ha hagut d'abandonar, res impedeix que en el futur algú més hagi de fer-ho. La reputació de l'euro quedaria danyada de forma irreversible.

Tercer. Per tant, s'haurà de perme-

LEONARD BEARD

El pacte requereix un verdader programa de modernització de l'economia i l'Administració

tre que Grècia faci suspensió de pagaments i segueixi dins de l'euro.

Com que d'un gran mal en pot sortir un gran bé, aquesta solució seria innovadora. Pot significar un avanç extraordinari en els mecanismes de funcionament de la zona euro i acostar-la al comportament d'una unió monetària i política de veritat.

Fixeu-vos en el que va passar a l'inici de la crisi a Califòrnia. Va haver de fer suspensió de pagaments, però a ningú se li va acudir que això impliqués sortir de l'àrea del dòlar. Vist així, la solució al trencaclosques grec pot significar un avanç tan important per anar més enllà de la lògica actual de l'euro com ho va ser la crisi bancària.

En tot cas, aquesta solució requereix que el Govern grec presenti als seus socis europeus un pla de reforma i modernització de l'economia i de l'Administració grega. Segons ha dit el mateix **Varoufakis** en un article publicat el 23 d'abril a la xarxa Project Syndicate, *A New Deal for Greece*, hi ha un gran acord sobre el contingut d'aquest pla.

PERÒ L'ESTRATÈGIA del gallina de **Varoufakis** ja no té més recorregut. I possiblement necessita un màrtir. Aïllat a Europa i qüestionat al seu país, **Varoufakis** ha reaccionat amb arrogància. En un tuit, aquesta setmana va respondre utilitzant una frase pronunciada el 1936 pel president dels Estats Units **Franklin D. Roosevelt** quan, enmig de la Gran Depressió i davant el rebuig dels conservadors a les seves mesures del New Deal, va afirmar: «Són unànimes en el seu odi cap a mi. I jo dono la benvinguda a l'odi». Però en boca de **Varoufakis** sona a comiat.

I així sembla haver passat. El primer ministre **Tsipras** acaba d'anunciar que l'equip negociador grec serà coordinat pel catedràtic d'Economia **Efeliðis Tsakalotos**, actual número dos del Ministeri d'Exteriors. Ara s'ha d'arribar a un acord que permeti a Grècia un *default* parcial i continuar dins de l'euro, a canvi d'un verdader programa de modernització intern.

Segons la meua opinió, aquest és el resultat més probable. Però se m'escapa com s'hi arribarà. Diu la Bíblia que els camins del Senyor són inescrutables. Passa el mateix amb la sortida del trencaclosques grec. ≡

Catedràtic d'Economia (UB).

